

מ.א. 5123151

סגן אבקסיס שי ז"ל

סגן אבקסיס שי ז"ל
בן 22 בנפלו

בן דניאלה ושמעון

נולד בחדרה

י"ב בשבט תשל"ה , 24/1/1975

תאריך גיוס: אוגוסט 1993

נפל באסון המסוקים

כ"ח בשבט תשנ"ז , 4/2/1997

שרת בחטיבת הנח"ל

יחידה: פלחה"ן נח"ל

תפקיד: קמב"ץ

מקום נפילה: שאר ישוב

אזור: גליל

נקבר בחדרה

חלקה: 4, שורה: 5, קבר: 8.

קורות חיים

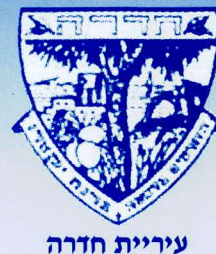
בן דניאלה ושמעון. נולד ביום י"ב בשבט תשל"ה (24.1.1975) בחדרה. בגיל שנה וחצי עבר למכמורת עם משפחתו. שי הגיח לעולם לאחר שתי בנות, לימור ואורנית, וכך זכה בשמו. חמש שנים לאחר שנולד, נולדה אחותו הצעירה לירון.

את מסלול לימודיו החל שי בגן הילדים "נטע" כשראשו עטור תלתלי זהב. שנה אחר כך עבר לגן "דינה" שם סיים את גן חובה, אז היה מוכן ומזומן לגשת לכיתה א'. לימודיו היסודיים עברו עליו בבית-הספר "ויתקין" בכפר ויתקין, הסמוך למקום מגוריו. משהגיע לחטיבת-הביניים עבר ללמוד בקריית החינוך "בן גוריון" שליד מדרשת רופין בעמק חפר, שם סיים את לימודיו במגמה ביולוגית. מורתו מימי התיכון נזכרת: "כבר מכיתה ז' שי שבה את הלב בחיוניותו, כמו גם ביופיו ובחנו, הוא ידע לשלב לימודים וכיף בצורה שמעטים מסוגלים לה, ותמיד בחיוך על שפתיו. את מלוא אישיותו גיליתי בתקופת החזרות למסיבות סיום כיתה ט'. תמיד נותן יד, מארגן, עוזר, יודע להרגיע בשעת כעס ולהצחיק בשעות מועקה. בתקופה זו הוא התגלה ככוכב אמיתי - עם נוכחות בימתית ועם כוחות מאחורי הקלעים. מגיל צעיר השתייך שי למועדון הנוער במכמורת ומשבגר הפך למדריך במועדון, הדרך לבדו קבוצה גדולה ולא קלה להתמודדות והצלחה לסחוף את חניכיו בהתלהבותו תוך שהוא מארגן פעילויות שונות, משחקי כדורגל סוערים, מסיבות וטיולים, וסביבו תמיד צחוק והמולה. גם כשהיה כבר חייל המשיך להתעניין בנעשה במועדון, הגיע לביקורים ונתן כתף.

שי אהב את החופש, הוא היה מלא מרץ, שמחת חיים וחיוניות. חבריו מעידים, כי היה בו

אֲבִינוּ שֶׁבַשְׁמַיִם
אֵל אֱלֹהֵי הַרוּחֹת לְכֹל בָּשָׂר.
זָכֹר נָא אֶת הַנְּשָׁמוֹת הַזֵּכוֹת וְהַטְּהוּרוֹת שֶׁל בְּנֵינוּ וּבְנוֹתֵינוּ
אֲשֶׁר הָעֵרוּ אֶת נַפְשָׁם לְמוֹת מוֹת גְּבוּרִים
בְּהַחְלָצָם לְעוֹרֹת הָעַם וְהָאָרֶץ.
מִנְּשָׁרִים קְלוּ וּמֵאֲרִיוֹת גְּבֵרוּ
בְּמִלְחָמָתָם לְמַעַן שְׁחַרְוֹר עִמָּם וּמוֹלַדְתָּם.
בְּעֵלוֹתָם עַל מִזְבֵּחַ תְּקוּמַת יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ קִדְשׁוֹ
הִפְחוּ רוּחַ עֵז וּגְבוּרָה בְּכֹל בֵּית-יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ קִדְשׁוֹ
וַיִּתְעוֹרֶר לְקִרְאֵת גְּאֻלָּתוֹ וּפְדוּת נַפְשׁוֹ.
יִזְכְּרֵם אֱלֹהֵינוּ לְטוֹבָה
עִם רַבְבוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וּגְבוּרֵי מִימֵי עוֹלָם.
בְּצַרּוֹר הַחַיִּים יִצְרֹר אֶת נַשְׁמָתָם
בְּגִן-עֵדֶן תִּהְיֶה מְנוּחָתָם
וַיִּנְוָחוּ בְּשָׁלוֹם עַל מִשְׁכַּבָּם
וַיַּעֲמְדוּ לְגוֹרְלָם לְקֶץ הַיָּמִין
אָמֵן

אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים
אֵל אֱלֹהֵי הַרוּחֹת לְכֹל בָּשָׂר.
זָכֹר נָא אֶת הַנְּשָׁמוֹת הַזְּכוּת וְהַטְּהוּרוֹת שֶׁל בְּנֵינוּ וּבְנוֹתֵינוּ
אֲשֶׁר הָעֵרוּ אֶת נַפְשָׁם לְמוֹת מוֹת גְּבוּרִים
בְּהַחֲלָצָם לְעוֹרֵת הָעַם וְהָאָרֶץ.
מִנְּשָׁרִים קָלוּ וּמֵאֲרִיּוֹת גָּבְרוּ
בְּמַלְחַמְתָּם לְמַעַן שְׁחַרְרוּ עַמָּם וּמוֹלַדְתָּם.
בְּעִלּוֹתָם עַל מִזְבַּח תְּקוּמַת יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ קֹדֶשׁוֹ
הִפְחֹו רוּחַ עֵז וּגְבוּרָה בְּכֹל בֵּית-יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ קֹדֶשׁוֹ
וַיִּתְעוֹרֵר לְקִרְאֵת גְּאֻלָּתוֹ וּפְדוּת נַפְשׁוֹ.
יִזְכְּרֵם אֱלֹהֵינוּ לְטוֹבָה
עִם רַבְבוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וּגְבוּרֵי מִימֵי עוֹלָם.
בְּצַרְרוֹר הַחַיִּים יִצְרוֹר אֶת נַשְׁמַתָּם
בְּגִדְעֵדֶן תִּהְיֶה מְנוּחַתָּם
וַיִּנְחָחוּ בְּשָׁלוֹם עַל מִשְׁכַּבָּם
וַיַּעֲמְדוּ לְגוֹרְלָם לְקֶץ הַיָּמִין
אָמֵן

סגן אבקסיס שי ז"ל

אוסר פנימי והוא ידע להתייחס לחיים בקלילות הראויה. הוא היטיב לרקוד, אהב מסיבות ומוסיקה, מוקף היה בחברים ושבה את לבן של הבנות. בחוש מנהיגות טבעי בו ניחן מיקד אליו את תשומת הלב. מכל מצב ידע לצאת כשידו על העליונה. אהב לבלות בחיק הטבע ולטייל ברחבי הארץ כשהוא נוהג בטרקטורון. הספורט היה עבורו דרך חיים ומצעירותו בילה שעות רבות במגרשי הכדורגל והכדורסל. אך אהבתו הגדולה נתונה הייתה לים: רוב שעותיו הפנויות של שי הוקדשו לשחייה, דיג, גלישת גלים וצלילה.

בטרם התגייס לצה"ל קיבל שי זימון ליחידת "שלדג" ולקומנדו הימי. הוא עבר בהצלחה את הגיבוש אך שלושה חודשים לפני גיוסו נפצע בתאונת טרקטורון ונאלץ לשנות מסלול. בתחילת חודש אוגוסט 1993 התגייס לצה"ל. לאחר מסלול טירונות ואימונים שונים הוכשר כלוחם חי"ר ושירת בפלוגת ההנדסה של חטיבת "גולני". בהמשך נפרד מחבריו ויצא לקורס קציני חי"ר שבסימו הוצב כמפקד צוות ביחידת "עורב", בפלוגת ההנדסה של חטיבת הנח"ל. לאור כישוריו המרשימים ושליטתו המקצועית מונה שי לתפקיד בכיר בפלוגה - קצין המבצעים. שי היה קצין סמכותי ורציני ששאף לשלמות הביצוע והיווה דמות לחיקוי. את רוב שירותו הצבאי עשה במוצב "דלעת" בלבנון ובאימונים בצפון ובדרום הארץ ובקצין 1996 החל את שירותו בצבא הקבע. חבריו יודעים לספר כי עיקר דאגתו של שי כקצין הייתה שלחייליו אשר משרתים במוצבי הלבנון לא יחסר ציוד. שי נהג לספר שביד אחת זורם בו דם חום - גולני וביד השנייה זורם דם ירוק - נח"ל. ביציאה לחופשות נהג לבקר את חייליו הפצועים והקפיד לפקוד את ביתן של משפחות חבריו לנשק ולשמור עמן על קשר הדוק.

במהלך שירותו איבד שי את חברו הטוב, סגן-משנה ישי שכטר ז"ל, שנהרג בהיתקלות בלבנון. שי, שנעדר מהלוויית חברו בשל פעילות מבצעית בה נטל חלק, הגיע לבית העלמין ביחד עם הורי חברו, כשיצא לחופשה וקיבל את דרגות הסגן. בטקס פרטי שערך ביחידות על קבר חברו העניק לו את דרגותיו והניח ליד כרית מצבתו. לשי היו חלומות רבים לתקופה שלאחר הצבא. הוא תכנן לצאת למסע תרמילים במזרח הרחוק, למצוא עבודה וכדבריו: "אני רוצה להרגיש אזרח". עתיד היה לעלות בפעם האחרונה ללבנון וויתר על השתתפות באירוע משפחתי, כדי להחליף את אחד מאנשי צוותו, שאמור היה לצאת לחופשה.

בערב יום כ"ח בשבט תשנ"ז (4.2.1997) אירע אסון המסוקים, עת התנגשו שני מסוקי יסעור מעל למושב שאר-ישוב ושבעים ושלושה הלוחמים, שעשו דרכם לפעילות מבצעית בלבנון, נהרגו, וביניהם סגן שי. הוא הובא למנוחת עולמים בבית-העלמין הצבאי בחדרה. הותיר הורים ושלוש אחיות. בן עשרים ושתיים היה במותו.

במכתב התנחומים למשפחה השכולה כתב הרמטכ"ל דאז, רב-אלוף אמנון ליפקין-שחק: "שי שירת כקצין מבצעים בפלוגת ההנדסה של חטיבת הנח"ל, ותואר על ידי מפקדיו כקצין למופת, מקצועי ואחראי, שמילא כל משימה שהוטלה עליו על הצד הטוב ביותר. שי הקפיד על קלה כחמורה, אך עם זאת גילה רגישות לצורכי פקודיו ובלט בחיוכו ובשמחת החיים שכה אפיינה אותו."

מפקד היחידה הוסיף וכתב למשפחתו: "מחד, היה שי מפקד קשוח שהציב סטנדרטים גבוהים ודרש את המירב מחייליו ומאידך תמך, עודד וסייע, כשחיוך תמידי על פניו. אין

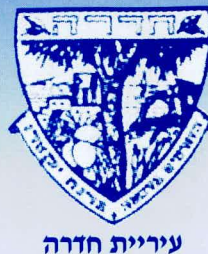

יד לבנים
סניף חדרה

סגן אבקסיס שי ז"ל

מילים בפי לתאר את עומק הכאב על אובדן חבר. שי יחסר לנו כאדם, לוחם ומפקד".
העיתונות סיקרה בהרחבה את אסון המסוקים ובין המסוקים ובין הכתבות שהתפרסמו הובאו גם קווים לדמותו של שי. בית-הספר בכפר רופין הקים פינת הנצחה לזכרו ויזם הוצאת אלבום זיכרון. המשפחה, בשיתוף בית יד לבנים בחדרה, הוציאה חוברת לזכרו של שי ובה דברי פרידה של חברים וקרובים שהכירוהו בתקופת חייו השונות.
דודתו כתבה לזכרו: "יש בך את זקיפות הקומה/ את צעדיך הנוקשים על האדמה/ בחושך וגם באור החמה./ יש בך את העוז את ההר לחצוב/ יש בך את הכוח לאהוב/ ואת כל עסיס החיים לשאוב/ ותמיד ידעת לשמוח מבלי לחשוב."

אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים
אֵל אֱלֹהֵי הַרוּחֹת לְכֹל בָּשָׂר.
זְכוֹר נָא אֶת הַנְּשֻׁמוֹת הַזְּכוּת וְהַטְּהוּרוֹת שֶׁל בְּנֵינוּ וּבְנוֹתֵינוּ
אֲשֶׁר הָעִירוּ אֶת נַפְשָׁם לְמוֹת מוֹת גְּבוּרִים
בְּהַחֲלָצָם לְעוֹרֹת הָעַם וְהָאָרֶץ.
מִנְּשָׁרִים קָלוּ וּמֵאֲרִיוֹת גְּבִרוּ
בְּמַלְחַמָּתָם לְמַעַן שְׁחַרוּר עַמָּם וּמוֹלַדְתָּם.
בְּעֵלוֹתָם עַל מִזְבֵּחַ תְּקוּמַת יִשְׂרָאֵל בְּאָרֶץ קִדְשׁוֹ
הִפְחוּ רוּחַ עֵז וּגְבוּרָה בְּכֹל בֵּית-יִשְׂרָאֵל בְּאָרֶץ קִדְשׁוֹ
וַיִּתְעוֹרֵר לְקִרְאֵת גְּאֻלָּתוֹ וּפְדוּת נַפְשׁוֹ.
יִזְכְּרֵם אֱלֹהֵינוּ לְטוֹבָה
עִם רַבְבוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וּגְבוּרֵי מִימֵי עוֹלָם.
בְּצַרוֹר הַחַיִּים יִצְרוֹר אֶת נַשְׁמָתָם
בְּגִדֵי עֵדֶן תִּהְיֶה מְנוּחָתָם
וַיְנַחֲמוּ בְּשָׁלוֹם עַל מִשְׁכָּבָם
וַיַּעֲמְדוּ לְגוֹרְלָם לְקֶץ הַיָּמִין
אָמֵן

כ"ט שבט, תשנ"ז
6 פברואר, 1997

משפחת אבקסיס

שלמה אבקסיס הירקה

אנא ראו בי שותף לכאבכם הנורא וצערכם הכבד בנפול בנכם, שי, זכרונו לברכה. מלים
אינן יכולות לרפא. אשר על כן, אבקש רק לחיות שותף לדמעותיכם. אני מדע עד כמה יהיו אלה
עבורכם ימים, שבועות ושנים של כאב קורע ומרסק.

אנחנו במאבק במעלה החור, מאבק על עצם זכותנו לחיות פה בבטחון ובשלום והמאבק
הזה יוכרע בנוחשות, בכח העמידה ובכח להמשיך לא רק ברגעי הצלחה אלא גם ברגעים קשים כמו
האסון הזה. ים של דמעות מציף בימים נוראים אלה את מדינת ישראל. גם דמעותי שלי.

והיום - לבי איתכם.

שלכם

בידידות ובכאב,

א. ב. ר.
אהוד ברק

מלך חינוך בן-מליחה

מפקד חיל האוויר

6 מאי 1977

אברהם

שלחן וקניון אבקים
מבית ים המלח

שלחן וקניון שלחן!

הכינוי לאלה לבס ספקים אלו

העבר לביקור של

עלם היה לי לראות מקום זה

עוד האמורים בקניון של ש"ב.

בשני לוחות מקלה עם כמה אלף

מבית חיה של ש"ב בקניון.

מי יגן מבין המעבד עם הכסף

ואם יק מנגן יפועים לוחם היה

בזכר שתיים בקניון השוקה ובאולם

אני ילידם אחרי

הדפוס

עי שלי.

כבר 3 חודשים וצדיין אני מאמינה.

לא היית יודע כמה מתגעגעית כולמ, כמה קשה לכולנו.
אתה יודע, שום דבר כבר לא כמו שהיה. ולצולמ לא יהיה.
תהום נפצרה בחיי. צמוק...

הלכרונות נמצאים בכל פינה, לאן שלא נוסעים או הולכים, כל שיר
ברדיו וכל פינה בבית.

בימינו יחד כל כך הרבה, החבר הכי טוב שלי. לא ספק.

תמיד היית עם בסימלי במשפרימ. ופתאום מניצ המשבר הכי גדול

עאדם יכול לצבור בחייו, ואתה לא יכול להיות אתי.

יש לי המון תיכנונים להניצ אליק לשמ, למקום בו אתה נמצא, רק עד
אל אצטרק לצבור עוד הרבה.

עי, לא הספקתי להניד לך עד כמה אני אוהבת אותך!

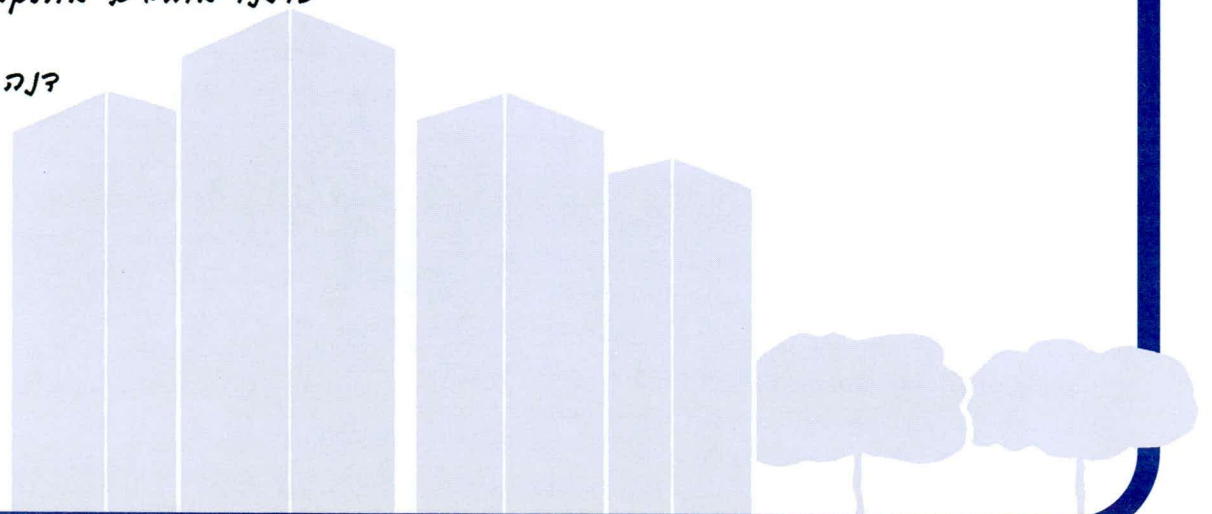
הכאב כל כך חזק, ולא בלב, לא בראש, אלא צמוק צמוק בטן.

והכאב מוחשי וחזק וזה נורא.

תחזיק מעמד, עד שניצ לשמ.

כולנו אוהבים אותך.

דנה

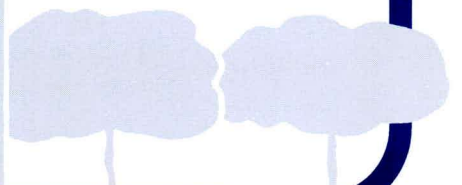
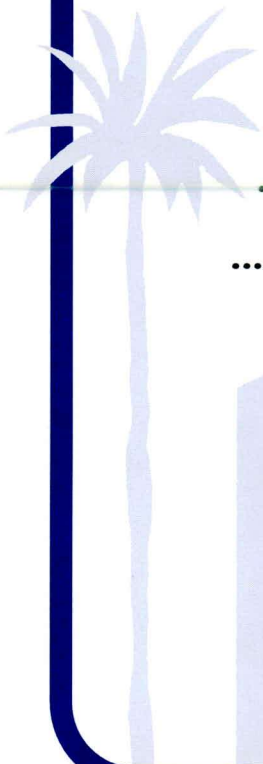

שי

שנפרדתי ממך לפני שעליתי למטוס,
לא חלמתי אפילו בסיוטים הכי נוראיים שלי
שזאת תהיה פרידה אמיתית - פרידה לכל החיים,
מבן אדם שאני כל כך אוהבתך מהחבר הכי טוב שלי...
שי, אני עדיין לא מאמינה שאתה איננו,
אני מרגישה כאילו אתה בצבא, וביום ששי שוב נצא יחד,
שוב תצחיק אותי...
אפילו שאני צוחקת ושמחה, השמחה לא מכל הלב...
כי הלב שלי איתך, שי...
אתה כל הזמן במחשבות שלי,
אני יודעת זנשאר רק הזכרונות, ולמזלי יש הרבה זכרונות...
ורובם טובים {שלא תחשוב ששכחתי את הרעים}.
במכתב ששלחת לי לחו"ל, כתבת לי "התראות מהשושבין",
אני לא מסוגלת לתאר את החברה מתחתנים,
ובונים את החיים שלהם בלעדייך...
אבל דבר אחד אני מבטיחה לך - הילדים שלי ידעו מי זה - שי...
שי, למזלי אהבת להצטלם ונשאר תמונות... ותמיד ישארו הזכרונות...
אני אף פעם לא אשכח אותך, שי.

אוהבת תמיד. שירי.

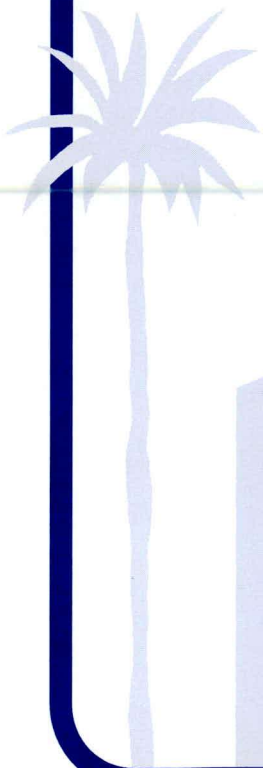

ש.י.

היית לי כמו אח גדול וחבר טוב.
רק איתך יכולתי לדבר על הדברים כי - משוגעים,
ותמיד נתתי לי את העצות הנכונות...
אהבתי את שמחת החיים שלך, את האושר הפנימי שבך...
למדתי ממך לקחת את החיים בקלות ולא לדפוק חשבון לאף אחד.
כשיש שקט, אני מדמינת שאני שומעת את הצחוק שלך -
צוחק על כל העולם...
אתה לא יודע כמה אני אוהבת ומתגעגעת...
עד שלא מאבדים משהו, לא מבינים כמה הוא יקר -
ותחושות הריקנות שיש לי עכשיו מבהירה לי כמה אתה יקר לי...
היית ותמיד תהיה האח הגדול השני שלי...

אוהבת תמיד, עדי.

לכתוב על שי כעל מי שהיה, לספר הנצחה -

זו מחשבה בלתי נסבלת, כי הרי שי היה כולו שמחת חיים, צחוק שעשוע... ולחשוב שכל זה איננו עוד...

את שי הכרתי בהיותי מורתו לתנ"ך בחטיבת הביניים. כבר מכיתה ז' שי שבה את הלב בחיוניותו, כמו גם ביופיו ובחינו. הוא ידע לשלב לימודים וכיף בצורה שמעטים מסוגלים לה, ותמיד בחיוך על שפתיו.

את מלוא אישיותו גיליתי בתקופת החזרות למסיבת סיום כיתה ט'. תמיד נותן יד, מארגן, עוזר, יודע להרגיע בשעת כעס, ולהצחיק בשעות מועקה. בתקופה זו הוא התגלה ככוכב אמיתי - עם נוכחות בימתית, ועם כוחות מאחורי הקלעים.

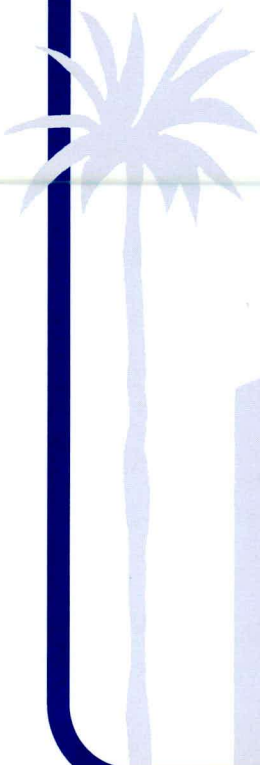
דבר הידיעה על מותו הפתאומי, בנסיבות כל-כך עצובות היכה את כולנו בתדהמה רבה...

זה פשוט לא מתאים לשי...

שקולו ידם לפתע, ולא נשמע עוד את צחוקו, ולא נרגיש עוד את נוכחותו המלאת הטמפרמנט ושמחת - החיים.

אזכור אותך תמיד.

אריאלה פולונסקי

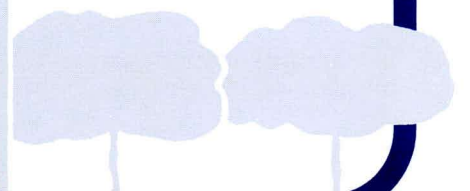
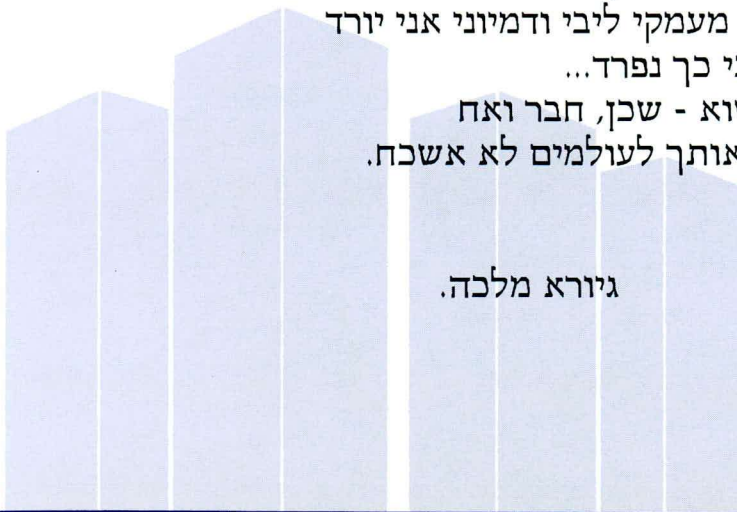
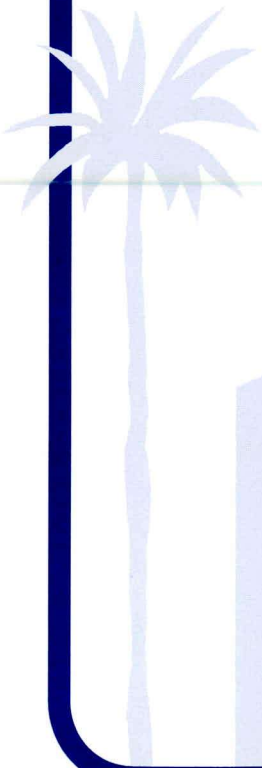

בכל יום שעובר
הכאב רק הולך וגובר
בכל יום שעובר ונגמר והחשיכה יורדת
התהום רק ממשיכה ונפערת
בכל יום שעובר והשמש שוקעת
רואה אני אותך עם אותה ארשת פנים רוגעת
בכל יום שעובר והכוכבים מעל מאירים
עולים בי זכרונות מהתקופה בה היינו ילדים
ודמותך עם אותם תלתלי זהב נדירים
תשוב ותופיע אין ספור פעמים
וקולך יהדהד בי לעולמי עולמים
ובכל יום שעובר ואני עולה על מיטתי
שוב מופיעה תמונתך, שי - תמונת גבר אמיתי
ובתמונה אני רואה אותך כמו תמיד
חסון, תמיר, יפה ועם אותו חיוך מתמיד
ובכל יום שעובר והגלים על אותם סלעים מתנפצים
מסתכל אני על הים ושואל למה? למה אלוהים?
למה נקטפת ואתה רק עלם חמודות
ולנו נותרו רק זכרונות ותמונות
ובכל יום שעובר ואני כבר ישן
שוב אני עליך חולם
אזכור אותך לעד שי עם אותו חיוך נדיר
אותו חיוך שמעיניי שינה מדיר
ורוצה אני שיגמר זה חלום הבלהות
אך כל שנותר לי הוא רק לקוות
לקוות שמלאכים אותך עוטפים ושומרים
ולנשמתך הטהורה שרים
ואזכור אני את אותן השיחות בחצר
רגעים שדאגתי אני עליהם לא לוותר
ובכל אשר אתה נמצא ונח
חלק רחב וגדול מילדותי אצלך מונח
וככל שאני הוגה ואל מעמקי ליבי ודמיוני אני יורד
מעולם לא האמנתי כי כך נפרד...
קשה לי הפרידה מנשוא - שכן, חבר ואח
ועל קברך אני נשבע אותך לעולמים לא אשכח.

אוהב אותך ומתגעגע

גיורא מלכה.

שי ז"ל? ...

כשנודע לי, שי, שאתה בין הנופלים באסון
לא ידעתי נפשי מצער, נאלמתי דום
רצתי והוצאתי את תמונתך מהאלבום.
ושוב דמותך עמדה חיה לפני
כאילו היה זה רק אתמול.
עמידה איתנה, מפגינה נוכחות
נער יפיפה זהוב שיער,
הזמן עמד מלכת, נעצר.
וקשה להאמין שאתה
עבר.

ליוותי אותך שלוש שנים כמחנכת ומורה לספרות
היית ילד לבבי, עם חיוך תמידי בזווית הפה,
מלא בשמחת חיים וחיוניות.

שובב גדול, אבל בטעם

אי אפשר היה לכעוס עליך אף פעם.

תמיד ידעת לצאת בכבוד מכל דבר.

מבחינה חברתית היית מקסים, אהוב על הבנות

הפגנת ידע בריקוד, אהבת מסיבות

אהבת את הים - לגלוש. אהבת חופש.

תמיד האמנתי ביכולתך ובכח ההנהגה והמשיכה שלך.
ולא התאכזבתי.

כשעברת לחטיבת עליונה יצא לנו לשוחח פעמים מספר

וחשבתי לעצמי איך התבגרת.

עם הזמן הפכת לגבר רציני ומצליח

בצבא היית קצין מבטיח

ופתאום !!!

בכל התמוטט ברגע, ואינך איתנו יותר

אין מילים לתאר

את הכאב

וקשה לדבר עליך כ: "הוא היה..."

מילות השיר מסכמות את ההרגשה הנוראה:

"הוא היה עלם חמד

הוא היה מתולתל

הוא היה משחק כדורגל וסל

אבל שקראו לצאת

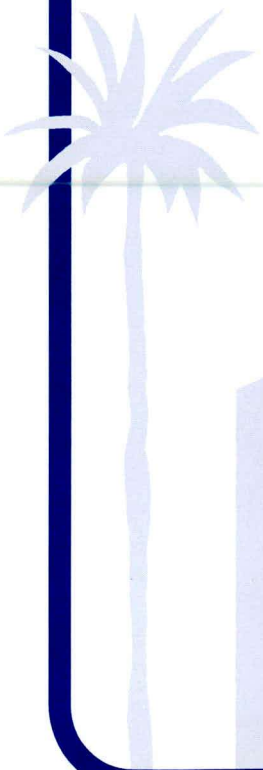
הוא יצא

ועכשיו

הוא היה..

הוא היה...."

אתי פרי, מחנכת

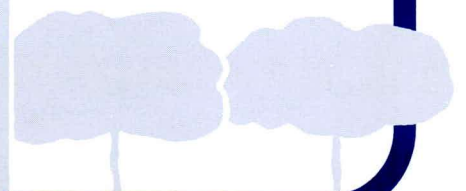
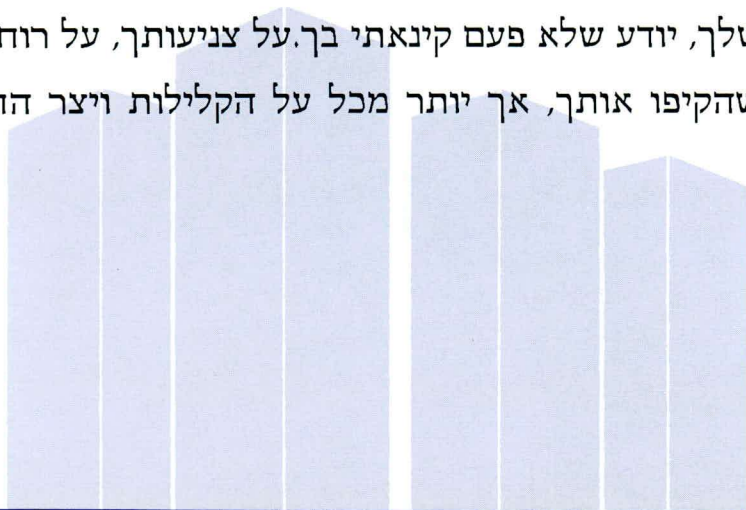
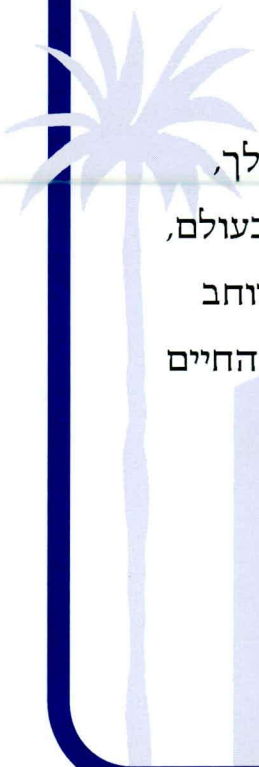
שי

השם קצר כל כך, אבל כל כך טעון ומלא שמחת חיים.
ניסים לחשוב מה מזכיר לי אותך יותר מכל, ומיד עלו שני דברים - הים
והחיוך.

אז הלכתי אל הים וישבתי מולו. והוא שם, כמו תמיד. כחול ועמוק ורוגע.
זהו אותו ים שפחות מחמישים מטר הפרידו בין ביתך למימיו.
אותו חוף שכל סלע בו מספר סיפור אודותיך.
אותם גלים שזוכרים את מגע גופך וגלשנך.
אותם גרגרי חול זהובים שלא ישכחו את כפות רגליך.
אותם דגים ששותקים את מותך.
ואותו ים, עתיק ואינסופי שכה אהבת, שקט היום כל כך, כמו מרכזן ראש
לזכרך.

והחיוך, אותו חיוך שלא מש מפניך הנאים,
שתמיד הבטיח שהכל יהיה בסדר,
החיוך שדרש לקחת הכל בקלות, שלימד עד כמה אהבת את החיים,
אותו חיוך לא ימחה מזכרונו.

אתה, שהיית לי כאח צעיר, שהתלבטת איתי בקשר לשאלות שהציקו לך,
במיוחד על קרע שירותך הצבאי, שהקשבת בצמא לחוויות מטיוליי בעולם,
ותכננת כבר טיול משלך, יודע שלא פעם קינאתי בך. על צניעותך, על רוחב
כתפיק, על הבנות שהקיפו אותך, אך יותר מכל על הקלילות ויצר החיים
המתפרץ ממך.

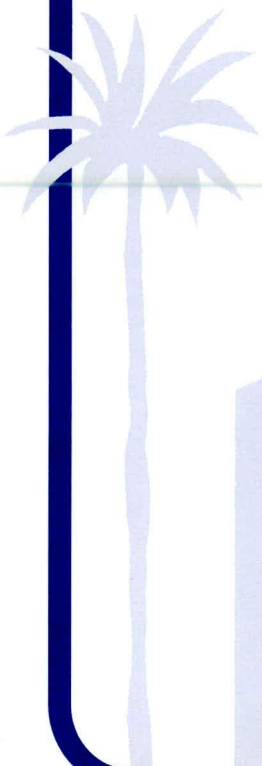
צעד אחר צעד ליווינו אותך במהלך השירות הצבאי, בקשיים ובהצלחות, בשחיקה ובחוויות, באימון ובתעסוקה כחייל וכמפקד. ואתה תמיד הרגעת וביטלת את הבעיות והלחצים והתגברת על הכל עד אותו יום מר ונמהר.

אותו יום בו העדפת להיעדר מחתונה משפחתית והתעקשת לעלות ללבנון ולהחליף בזמן את חבריך העושים במלאכה.

שי, הותרת אחריך משפחה יתומה, המומה ואבלה עד אין קץ. אבל עם זאת חזקה ומבטיחה לך לאסוף את השברים, להתרחב, ולהמשיך לחיות כמו שהיית מצפה מאיתנו.

אוהבים אותך ומחבקים אותך כולם.

דודי אביב - בן-דוד

שי

כשאני חושבת עליך אני חאה בקלות בדמיוני את הילד שהיית: חמוד, שובב, תמיד מקפף בחברים.

ואני, שהדרכת במשך שנים את הקבוצה הגחלה ממך בשנה, ראית גם אותי גדל משנה לשנה.

כשהשתחררתי מהצבא וחזרתי למכמורת כרכות הנוער, אתה כבר היית נער כבן 16. את הגובה שלי מזמן עברת.

צוות המדריכים הצעירים הראשון שאיתו עבדתי היה היקר והקרח לליבי, ואתה פנינה בתוכו. לבד, הדרכת קבוצה גחלה, לא קלה להתמודדות, והצלחת לכבוש אותם במשחקי כדורגל סוערים, התגוששויות בסגנון של "כולם על המדריך..."

יחד התלבטנו בבעיות משמשעות, יצאנו לטיולים, מחנות, השתלמויות, הכנו מסיבות בחגים. ממך לא הייתי צריכה לבקש פעמיים: "שי, תרים את כתובת האש", "תדיז את בלון הגז", "תדליק את הגנרטור"...

סביבך תמיד צחוק והמלה, ביטויים מקוריים וכינייים מיוחדים לאנשים.

גם בזמן הבגרות ולפני הגיוס היית בא למעוזן לראות מה נשמע ולתת כתף מדי פעם.

בשובך מהצבא הייתי פוגשת בך לפעמים ומתפעלת מהגובה, מרחב הכתפיים ומההבעה שהלכה והשתנתה בעיניים - הבעה של אחריות, של התבגרות, של גבר צעיר עם אותו ניצוץ של שובבות והומור.

תמיד סיפרת לי בגאווה על השירות הצבאי ועל תפקידך העכשווי.

שי, אני גאה בך מאד, ואני בטוחה שגם בשם כל ילדי מכמורת ובוגריה - מאד מתגעגעת.

משפחת אבקסיס היקרה,

אלה הדברים שאמרת לי אהוני של שי במבואות ים ביום הלוחיה.

אהבתי את שי מאד, ויש בי כאב גחול על האסון שפקד אתכם.

הלואי ותמצאו את הכח ואת הדרך להמשיך בחיים שיש בהם גם צחוק והנאה,

כמו ששי אהב.

יעל אלשרפי (אלשר)

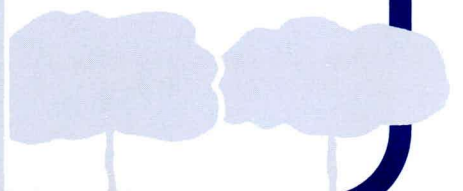
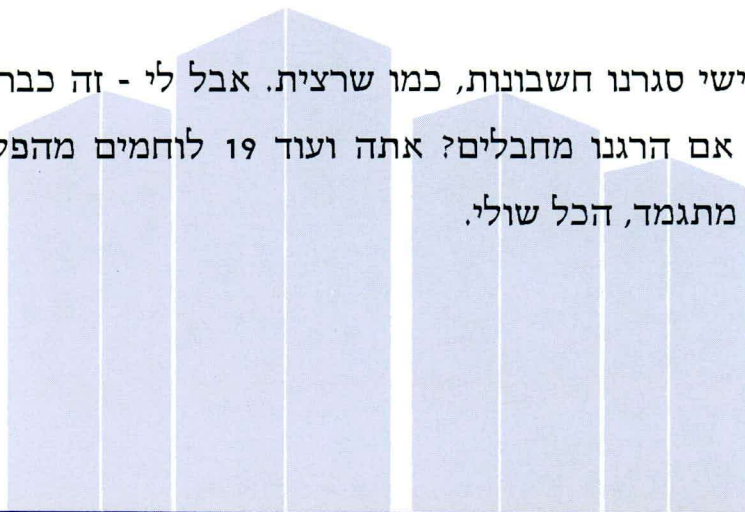
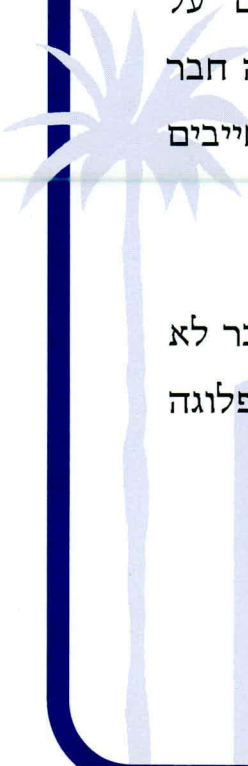
בסיוטים הכי מפחידים שלי לא חלמתי שאני אי-פעם אצטרך להספיד אותך. תמיד היית בשבילי סמל של החיים עצמם - שי של צחוק, שי של בילויים משותפים עד השעות הקטנות, שי של ויכוחים אינסופיים על כל נושא שבעולם, שי של סיפורים על בחורות, שי של הים.

אני מתגעגעת אליך, מתגעגעת כל כך, קצרה לשוני מלתאר עד כמה. עוד לא התגברתי על המות של ירון, שקבור מטרים ספורים ממך, ועכשיו אני אצטרך להתמודד גם עם המוות שלך.

שניכם נהרגתם בתאונות מטוס, שני לוחמים שהיו החיים עצמם, שהמוות היה מהם והלאה, שני חברים שהיו קרובים אלי, שני חברים שהיו האחרונים שחשבתי שיקרה להם אי פעם משהו, והמשהו הזה - קרה.

לא היית איש צבא. לפעמים אחי - וזה בינינו - אפילו קצת סבלת בצבא. אבל על דבר אחד רצית והתעקשת: להחזיר להם, להחזיר להם על ההתקלות בקו שעבר שבה איבדנו חמישה מחברינו, ביניהם ישי שהיה חבר קרוב שלך, ואשל שהיה חייל שלך. אמרת לי בתחילת הקו: "מחל, חייבים לסגור חשבונות בקו הזה."

לפני שבוע, ביום חמישי סגרנו חשבונות, כמו שרצית. אבל לי - זה כבר לא שינה הרבה. אז מה אם הרגנו מחבלים? אתה ועוד 19 לוחמים מהפלוגה אינכם. לאור זה הכל מתגמד, הכל שולי.

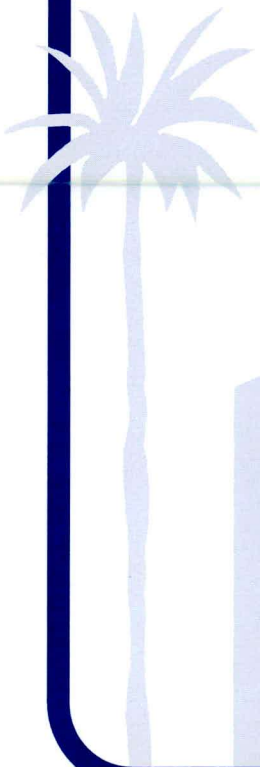

אחי. היינו חברים לנשק אבל גם חברים לחיים. אתה חסר לי כל כך בכל צעד שאני פוסע, בכל מקום שאני עובר אני נזכר בך, במקומות המשותפים שהיינו בהם ביחד בארץ. אתה חסר לי במוצב בלבנון, החמ"ל עם הטלפונים האינסופיים לבחורות שלך ובוויכוחים האינסופיים אל תוך הלילה. אתה חסר לי במשרד בו היינו נוהגים לדבר, רק אתה ואני, במשך שעות, שופכים את הלב אחד לשני על דברים שמציקים וכואבים, מדברים כאחים, כחברים הכי טובים. אתה חסר לי בהתקפות מוצב שבהם הייתי מעיף מבט לצד השני של הסוללה ורואה אותך עם הקסדה על הראש, עם האפוד, עם הקשר, ובין כל אלה - החיוך שלך לכיווני שאומר "הכל בסדר, אתה יכול להיות רגוע, אני שולט בעניינים."

שי, היית לי יותר מאח, יותר מחבר, אזכור אותך לעולמים.

אוהב אותך ומתגעגע.

אייל מחל, סמ"פ חה"ן נחל

זה אתה. איננו. ובמקומך יש חור שחור צנק, חלף, כי נפלת.

מהו המוות???

אין כל ספק שזו אחת השאלות שהצטיקה את האנושות מאז ומצולם, וככל הנראה תצטיק אותה עוד שנים רבות.

מוות - חידלון הקיום - אך מהו הקיום עצמו???

ברובד הפשוט, קיום משמע: לראות, לחוש, לאהוב, לשנוא, לחשוב, לשמח, לאכול, לזכות, לזחוק, לבלות, לאהוב, לחשוב, להצניק, לקבל, לפחד, להרעיש, לסבול...

הקיום כולל כל כך הרבה דברים, צולם ומלאו. האם חוסר הקיום הוא הפסקותם של כל אותם מצבים? האם זהו המוות?

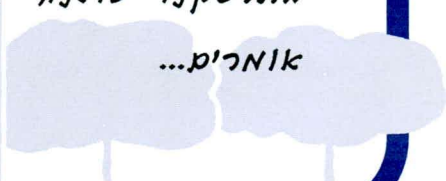
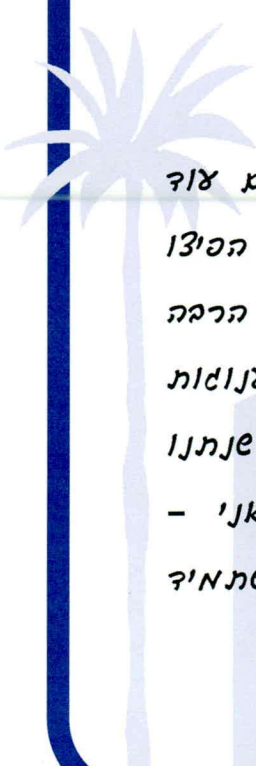
לדעתי, חוסר הקיום הוא דבר הנשעב מבינתנו...

בלתי אפשרי להבין אדע קרוב, שאותו רעף היית לראות, לזעזע, לשמוע, אדע שהיה חלק מחייך, חלק מהצולם שלך, אותו אדע כבר לא קיים. אפשר להשתגע רק מהמחשבה...

ובכלל - איך ילד באמצע חייו, לפני שהספיק אפילו לפגוע במשהו, מישהו, לפני שהספיק להגשים חלומות כל כך פשוטים, איך הוא מפסיק להתקיים...

למה ?

שי נפל. נהרג באסון המסוקים ב - 4.2.1997, בו מצאו את מותם עוד 72 ילדים, נצרים, מלח הארץ, כרטיס יפויים שכך נתנו, תרמו, הפיצו ריח לכל צבר, בלי לבקש תמורה. שדלו והתחנכו וראו בחשיבות הרבה של להגן על מדינת ישראל וצל יושביה. הם, שוויתרו על תצונות התקופה ונתנו חייהם למצון המולדת, למצן קיומנו... הם, שנתנו נפשם, הם שהתרסקו בדרכם ללבנון, ואיתם התרסקתי גם אני - התרסקנו כולנו, ואיך אפשר להאמין או לקלוט - כמו שתמיד אומר...
אומר...

שי - מסמך עבורי את החיים, את הקיום, את השמחה, האהבה
והאחווה, הביחוד, החוס, הצנקה, אכפתיות...

המוות מצמיד אותי חסרת אונים, חסרת מיסים, מלאה בכאב צמק
שלא יחלוף לצולט, מן צבה כלה, בלתי נדלה. אני יודעת שכל משחה
תמיד תהיה מהולה בעצב, וכא יוט שיצבור יתמלא במחשבות עליך, על
מה היית עושה עכשיו, מי היית? למה היית הופק להיות כשתדל? אבל
אתה כבר לא תדל. תמיד תשאר בן 22. הילד שכל כך הרבה אנשים
אהבו - אהביס. אילו היית יודע כמה משמעותי היית בחיי... על כמה
חיים הטבעת את חותמך...

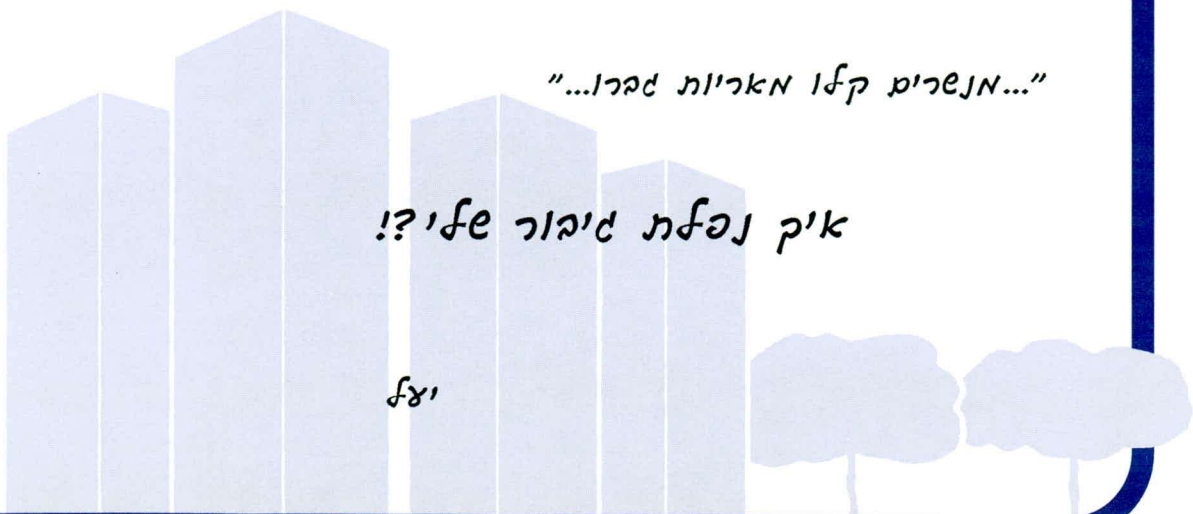
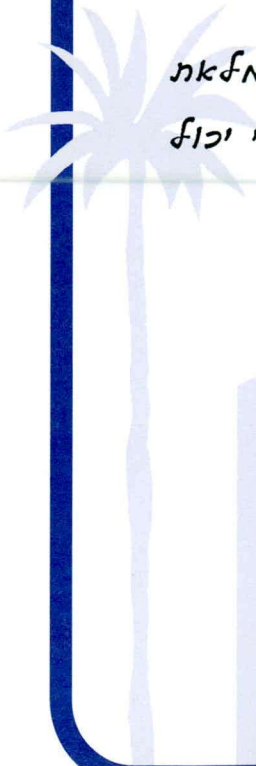
הלוואי ואתה כואב את הצער, וסומע את הכאב, אולי גם את כואב
איתנו, מלמעלה, את צער הפרידה והעצאועים שרק יחריפו. אני מקווה
שידעת עד כמה אני אהבת אותך, ואיזה חלל יצרת בתוכי... חלל
שיתמלא רק בזכרונות...

ואני צולה לבית הקברות וצומדת מצל מצבת האבן הקרב ומלאה
הפרחים, מדברת איתך, בוכה וצוחקת על הסיטואציה, אבל שי, מי יכול
להתמודד בצורה נורמלית עם המוות?!

"...מנשרים קלו מאריות אברו..."

איק נפלת איבור שלי?!

יעל

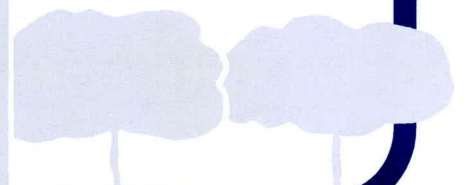

ולך שי... יש שם קצר
שם שמכיל ומקפל בתוכו עולם ומלואו
יש בך את השם שנתנו לך בגאון
הורייך דניאלה ושמעון.
יש בך את זקיפות הקומה
את צעדיך הנוקשים על האדמה
בחושך וגם באור החמה.
יש בך את העז את ההר לחצוב
יש בך את הכח לאהוב
ואת כל עסיס החיים לשאוב
ותמיד ידעת לשמוח מבלי לחשוב.
אתה שנשאת את שמך בגאווה
ושלחת לכל עבר נשיקות ואהבה,
וגם כשבגרת הלכת אל הצבא
כי ראית בזאת חובה.
ותחת כנפיך כינסת את כולם באחוזה.
ואנו חדרנו אך האמנו יש תקווה.
והנה הגעת עד הלום
והכל כמעט עבר בשלום...
וכמו בתעתועי חלום...
לא האמנו שהגורל כך בנו יהלום.
מי יתן ונראה נחמה
גם בזאת הדממה
גם בזאת שממה.

לכל איש יש שם
שנתן לו אלוהים
ונתנו לו אביו ואמו.
לכל איש יש שם
שנתנו לו קומתו ואופן חיוכו
ונתן לו האריג.
לכל איש יש שם
שנתנו לו ההרים
ונתנו לו כתליו.
לכל איש יש שם
שנתנו לו המזלות
ונתנו לו שכניו.
לכל איש יש שם
שנתנו לו חטאיו
ונתנה לו כמיהתו.
לכל איש יש שם
שנתנו לו שונאיו
ונתנה לו אהבתו.
לכל איש יש שם
שנתנו לו חגיו
ונתנה לו מלאכתו.
לכל איש יש שם
שנתנו לו תקופות השנה
ונתן לו עורונו.
לכל איש יש שם
שנתן לו הים
ונתן לו...
מותו.

(זלדה)

פנינה אביב, דודה.

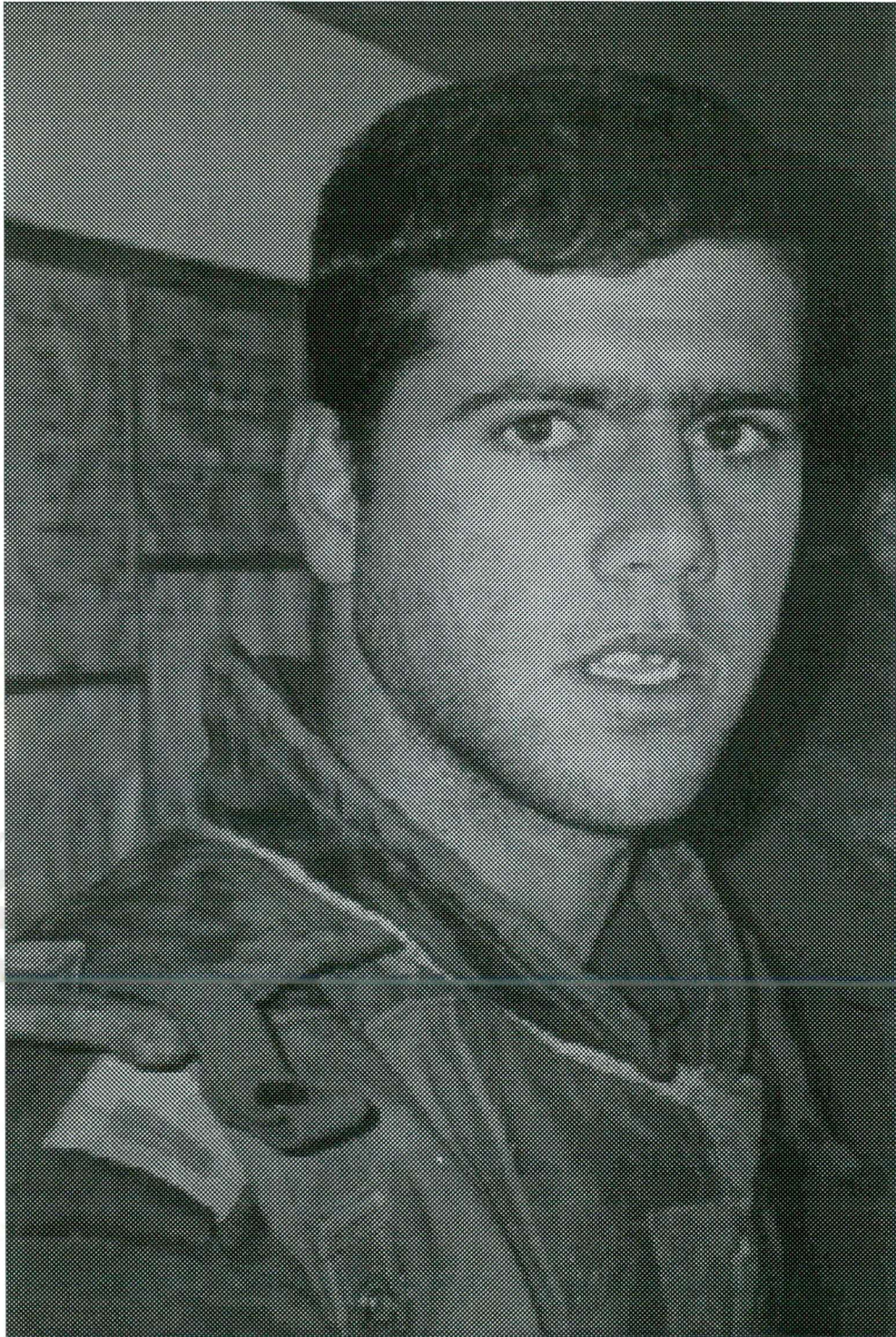

יד לבנים - חדרה

שי אבקסיס

בן דניאלה ושמעון אבקסיס

24/01/75
04/02/97

י"ב בשבט תשל"ה
כ"ח בשבט תשנ"ז

נולד ביום
נפל ביום